

ปัจจุบันคือผลลัพธ์จากอดีตทั้งหมดถึงมวล

— โทมัส คาร์ไลล์

ข้าอยากรู้ว่าก่อนที่เราจักกลายเป็นคนรัก
เจ้าและข้าเคยดำรงอยู่เช่นไร

— จอห์น ดันน์

1

ขณะที่พายุปลายฤดูร้อนกระหน่ำใส่หน้าต่างเพียงบานเดียวในห้องทำงาน ผู้หมวดอีฟ ดัลลัสนี่ก็อยากให้มีเหตุฆาตกรรมเข้ามาเหลือเกิน

สำหรับเธอทางเดียวที่จะรอดพ้นจากเอกสารกองโตเท่าที่อกเขาแอลบีได้คือต้องมีคดีฆาตกรรมเลือดสักคดีให้ออกไปตรวจสอบ เธอฝึกเองแหละ จะโทษใครได้ เป็นเพราะยุ่งกับการสืบสวนและปิดคดีนานเกินไปจึงไม่มีเวลามาดูงบประมาณ รายงานค่าใช้จ่าย รวมถึงใบประเมินผลงานบ้าง ๆ พวกนี้เลย

การบอกตัวเองว่ามันเป็นส่วนหนึ่งของงานไม่ได้ช่วยให้อะไรดีขึ้น ยิ่งงะเธอก็ต้องลงมือทำทั้งหมดอยู่ดี อีฟจึงติดแหงกอยู่ในห้องทำงานกับกาแฟเป็นเหยือก ๆ พลังคิดว่าทำไมไม่มีใครลุกขึ้นมาฆ่ากันบ้าง เธอจะได้หลุดพ้นจากฝันร้ายนี้เสียที

อันที่จริงไม่ได้หลุดพ้นเสียทีเดียวหรอก แต่ในเมื่อมนุษย์ชอบฆ่ากันอยู่เรื่อย แล้วทำไมไม่ฆ่าซะตอนนี้เลยล่ะ

ผู้หมวดสาวจ้องมองตัวเลขในจอคอมพิวเตอร์แล้วสับสน หน้าบูดบึ้ง ก่อนจะจัดการทำหิ้งงบประมาณอันจำกัดจำเขี่ยของกรมตำรวจพอดีกับความต้องการต่าง ๆ ในแผนกของเธอได้สำเร็จ

เธอเป็นตำรวจแผนกคดีฆาตกรรม และแผนกคดีฆาตกรรมไม่ได้ถูกล่อล่ียงด้วยเลือดเพียงอย่างเดียว

อีฟกลับใจทำงานแสนน่าเบื่อจนเสร็จ แล้วหันไปดูใบเสร็จค่าใช้จ่ายต่าง ๆ ที่คั่นในทิมส่งมา

แบ็กซีเตอร์เชื่อจริง ๆ เธอว่าเธอจะยอมจ่ายค่าธรรมเนียมราคาสามร้อย
เจ็ดสิบห้าดอลลาร์ เพียงเพราะเขาทำมันฟังขณะไล่ตามผู้ต้องสงสัยรายหนึ่งลงไป
ในท่อระบายน้ำ แล้วทำไมโรนนี่ก็ต้องยอมจ่ายค่าตัวเป็นสองเท่าให้คูนอนมีทะเบียน
ข้างถนนแลกกับข้อมูลด้วย

อีฟหยุดมือ เอากาแฟมาเพิ่ม แล้วมองดูพายุฤดูโหดนอกหน้าต่างคอร์ทหนึ่ง
โชคดีที่อย่างน้อยเธอก็ไม่ได้อยู่ข้างนอก ไม่ต้องเบียดแทรกเนื้อตัวเปียกโชก
เข้าไปในรถรางลอยฟ้า หรือฟันฝ่าการจราจรบนท้องถนนที่สภาพเหมือนนรก
จมน้ำ คิดดูสิ ถ้าต้องทนเสื้อผ้าเปียกชื้นอยู่ในโอโซนที่ฤดูร้อนของปี 2060
พัดพามาถึงนิวยอร์กจะเป็นยังไง

ห้ามอู้เด็ดขาด อีฟคิดอย่างแข็ง ๆ แล้วบังคับตัวเองให้นั่งลงอีกครั้ง ต้อง
ทำทุกอย่างให้เสร็จก่อนเริ่มพิธีตอนบ่าย เธอกับคูนอนต้องขึ้นรับเหรียญเกียรติยศ
ที่בודดีสมควรจะได้รับมันเพราะเป็นผู้เปิดโปงขบวนการทุจริตในกรมตำรวจ

เมื่อมานั่งตำแหน่งสั่งการอีฟจึงต้องทำงานเอกสารแสนจำเจ ถึงอย่างนั้น
ตำแหน่งนี้ก็พอมีประโยชน์อยู่บ้าง มันเปิดโอกาสให้เธอได้ส่งชื่อที่בודดีเข้ารับ
เหรียญเกียรติยศสำหรับตำรวจผู้มีความซื่อสัตย์ สรุปว่าเธอควรบริหารจัดการงาน
ตรงหน้า จะได้ตีมือตักกับช่วงเวลาสำคัญด้วยสมองปลอดโปร่งและไร้กังวล

ถ้ามีขนมอยู่ในนี้ก็ดีสิ แต่เธอยังหาที่ซ่อนใหม่ให้รอดพ้นจากสายตา
โจรสลัดขโมยไม่ได้ และถ้าเป็นไปได้ก็อยากโยนงานบ้า ๆ นี้ให้ที่בודดีทำ
เหมือนตอนที่อีกฝ่ายยังเป็นผู้ช่วย ไม่ใช่คูนอนแบบตอนนี้

คืนวันเหล่านี้นจบลงแล้ว

หาเรื่องอู้อีกแล้ว อีฟยอมรับกับตัวเอง ก่อนยกมือเสยผมสีน้ำตาลตัดสั้น
เธอตรวจสอบรายงานค่าใช้จ่ายและส่งให้ผู้บังคับบัญชา มันเป็นปัญหา
ของคนอื่นแล้ว พอคิดอย่างนั้นก็รู้สึกถึงความยุติธรรมขึ้นมาทันที ส่วนการ
ประเมินผลงานค่อยมาทำทีหลังก็ได้

“นั่นทำงานเสร็จแล้ว ปิดเครื่อง”

ไม่สามารถทำตามคำสั่งได้

“ฉันทำงานเสร็จแล้ว”

ข้อมูลไม่ถูกต้อง คำสั่งก่อนหน้านี้ระบุว่ารายงานและการประเมินผลงานทั้งหมดต้องเสร็จสิ้นก่อนจึงจะปิดระบบได้ ป้อนคำสั่งโดยผู้หมวดอีฟ ดัลลัส ผู้ใช้หลัก จะยกเลิกคำสั่งของเธอได้ก็ต่อเมื่อเกิดเพลิงไหม้ ผู้ก่อการร้ายจู่โจม มนุษย์ต่างดาวบุกโลก หรือมีคดีที่กำลังสืบสวนอยู่ต้องการให้เธอไปตรวจสอบ...

ให้ตายสิ เธอตั้งโปรแกรมไว้แบบนี้จริงหรอเนี่ย “ฉันเปลี่ยนใจแล้ว”

คำสั่งก่อนหน้านี้ระบุว่า การเปลี่ยนใจ ความเหนียวแน่น ความเบื่อง่าย และข้ออ้างไร้สาระอื่น ๆ ไม่มีผลต่อการยกเลิกคำสั่ง...

“มาต่อกับฉันเลยมา” อีฟพึมพำ

ไม่สามารถทำตามคำสั่งได้...

“ก็ได้ ๆ เปิดไปประเมินผลงานของเจ้าหน้าที่ทุกคนในแผนกคดีฆาตกรรมตามลำดับตัวอักษร”

ในที่สุดก็ต้องลุยงานต่อ เธอป้อนคำสั่งเวอร์ตะไลนั่นก็เพื่อให้ตัวเองมีวินัยไงล่ะ อีกอย่างเจ้าหน้าที่แต่ละคนก็ควรค่าแก่การประเมินด้วยความใส่ใจและรอบคอบ

อีฟเริ่มที่แบ็กซ์เตอร์ ต่อด้วยคาร์ไมเคิลทั้งสองคน ขณะกำลังจะประเมินเจนกินสันเสียงเคาะประตูกึกดังขึ้น

“มีอะไร” ผู้หมวดทำหน้าที่บูตใส่คู้หูที่เปิดประตูเข้ามา “มนุษย์ต่างดาวบุกโลกหรือไง”

“เท่าที่ฉันรู้ไม่ใช่ซะอะ แต่มีผู้ชายคนหนึ่งอยู่ข้างนอก ตัวสั้นเชียว เขาบอกว่าต้องคุยกับคุณเท่านั้น มันเป็นเรื่องคอขาดบาดตาย”

“จิ้งหรีด” อีฟหูฟัง “คอมพิวเตอร์ ยกเลิกคำสั่งเดิมเพราะมีเรื่อง
คอขาดบาดตายเข้ามาแล้ว บันทึกงานไว้แค่นี้ก่อน”

ต้องการคำยืนยัน...

“พีบอดี บอกมันที่ว่าไม่มีมนุษย์คนหนึ่งต้องการคุยกับฉันในเรื่องคอขาด
บาดตาย”

“เอ่อ คอมพิวเตอร์ ฉัน นักสืบดีเลีย พีบอดี ต้องการให้ผู้หมวดดัลลัส
ไปจัดการกับเรื่องเร่งด่วน”

ตรวจสอบคำยืนยันแล้ว บันทึกข้อมูล...

อีฟเคาะคอมพิวเตอร์จอมเจ้ากี้เจ้าการไปหนึ่งทีอย่างหมั่นไส้ “น่าสมเพช
ไหมละ เครื่องของฉันแท้ ๆ แต่กลับไม่ยอมฟังคำสั่งกันเลย”

“คุณป้อนคำสั่งแบบนี้เพื่อให้ตัวเองไม่มีสิทธิเสียงงานเอกสารนี้หา”

“ช่างเถอะ ส่งเรื่องคอขาดบาดตายเข้ามาเลย”

ครู่หนึ่งชายร่างผอมบางก็วิ่งโซเซเข้ามา น่าจะอายุยี่สิบปลาย ๆ ไว้ผม
ทรงเดรดล็อกแกดูยุ่งเหยิง สวมกางเกงขาสั้นตัวโคร่งสีแดง ใส่รองเท้าแตะเจล
ใสห้วงเงินที่ปาก เลือกลำสือขาวชะมุกชะมอมเผยให้เห็นแขนที่มีรอยสักทั้ง
สองข้าง เหยื่อไหลลามลงมาตามใบหน้าตบขาวซีด

“คุณคือผู้หมวดอีฟ ดัลลัส ลังกัฏกรมตำรวจนิวออร์ก แผนกคดี
ฆาตกรรม”

“ใช่ มีอะ...”

เธอยังถามไม่ทันจบหมอนั่นก็ตอมน้ำตาแตกพลางสะอึกสะอื้น “เขาบอก
ว่า...บอกว่าผมพูดกับคุณได้คนเดียว ต้องมาหาคุณเท่านั้น เขาจับตัวเธอไว้
เขาจับจูลีไว้ เขาจะฆ่าเธอถ้าคุณไม่ไปกับผม ให้ความแก่หนึ่งชั่วโมง แต่กว่า
ผมจะมาถึงที่นี่ก็ปาไปครึ่งชั่วโมงแล้ว”

อีฟลุกจากเก้าอี้ ดันเขาให้นั่งลงบนเก้าอี้กึ่งตัว

“ตั้งสติ ค่อย ๆ เล่า คุณชื่ออะไร”

“เทรย์...เทรย์ ชูสเตอร์”

“แล้วเขาที่ว่านี่ใคร”

“ผมไม่รู้ อยู่ดี ๆ เขาก็โผล่ไปที่นั่น หมายถึงที่บ้านผม จูเลียเพิ่งย้ายเข้าไปอยู่เมื่อสัปดาห์ที่แล้วนี่เอง ตอนตื่นมาเขาก็มัดเราไว้แล้ว แกรมนั่งกินมือเข้าสบายใจเฉิบ คุณต้องไปกับผม ไม่งั้นเขาฆ่าเธอแน่ อ้อ ลืมไป ผมต้องพูดด้วยว่าระฆังยกสองเริ่มขึ้นแล้ว ขอวิ่งล่ะ เขามีมิด เขากำลังจะฉีดยาเธอเป็นขึ้น ๆ เขาจะฆ่าเธอถ้าคุณไม่กลับไปกับผม”

“ที่ไหน”

“หมายถึงบ้านของผมเธอ”

“บ้านคุณอยู่ที่ไหน เทรย์”

“เลขที่สองห้าแปด ถนนเมอร์เรย์”

ที่อยู่นั่นสะกิดใจเธอ พร้อมกับเกิดอาการปั่นป่วนในท้อง “ห้องหมายเลขสามศูนย์สามหรือเปล่า”

“ใช่” เขายกมือลูบหน้า “คุณรู้ได้ยังไง”

“คุณอยู่ที่นั่นนะ เทรย์”

“แต่...”

“อยู่ที่นั่น ห้ามไปไหน”

อีฟเดินเข้าไปที่แผนก “พีบอดี” เธอกวาดตามองโต๊ะทำงานและความเคลื่อนไหวในห้อง “แบ็กซ์เตอร์ ทรูฮาร์ท คาร์ไมเคิล ซานเซซ ไม่ว่าพวกคุณทำอะไรอยู่ขอให้หยุดเดี๋ยวนี้และเตรียมตัวให้พร้อม ผู้ต้องสงสัยคือไอแซค แมคควีน เขาจับผู้หญิงคนหนึ่งเป็นตัวประกันอยู่ที่พาร์ตเมนต์เลขที่สองห้าแปด ถนนเมอร์เรย์ ห้องสามศูนย์สาม มีอาวุธในมือ ฉันจะบอกข้อมูลเพิ่มเติมระหว่างเดินทางเพราะเขาให้เวลาเราจำกัด คาร์ไมเคิลกับซานเซซ พาพยานในห้องทำงานฉันไปกักตัวไว้ในรถของพวกคุณ พีบอดี มากับฉัน ไปกัน!”

“ไอแซค แมคควีนเธอ” นักสืบสาวก้าวยาว ๆ ให้ทันผู้หมวด “นักสะสมหมอนั้นถูกขังอยู่ในคุกโรเจอร์สไมใช่เธอคะ จำคุกตลอดชีวิต”

“ตรวจสอบเรื่องนี้ด้วย เขาคงออกมาแล้วหรือไม่ก็มีใครบางคนแอบอ้าง เป็นเขา ที่นั่นเคยเป็นห้องพักของเขา เป็นที่ที่เขาเก็บ...”

เก็บเด็กผู้หญิงเหล่านั้นไว้ เด็กผู้หญิงหลายสิบคน

“แมคควีนจับแฟนสาวที่อยู่กินกับผู้ชายคนเมื่อกี้เป็นตัวประกัน” อีฟพูดต่อขณะแทรกตัวเข้าไปในลิฟต์ “ก่อนส่งฝ่ายชายมาหาฉันโดยเฉพาะ ฉันเป็นคนรวบตัวแมคควีนในห้องพักนั้น”

“ไม่มีการแจ้งเตือนอะไร...เอ๊ะ เดียวนะ” ฟีบอดีกวาดตาอ่านรายละเอียดในเครื่องพีซี “มีประกาศเตือนเป็นการภายในซ่อนอยู่ที่นี่ พวกเขาไม่ได้แจ้งผู้บังคับบัญชาด้วยซ้ำ แมคควีนแหกคุกออกมาเมื่อวัน ผ่านรุษพยาบาลในห้องพยาบาลไปหนึ่งคน แล้วเอาเครื่องแบบของฝ่ายนั้นมาสวมพร้อมติดบัตรประจำตัว ก่อนเดินออกมา” เธอเงยหน้ามองอีฟ “แบบว่าเดินลอยชายออกมาเลย”

“เราจะลากคอเขากลับไปเอง” ผู้หมวดวิ่งเหยาะ ๆ ตัดที่จอดรถไปยังรถของตัวเอง “แจ้งผู้บัญชาการวิทนีด้วย เขาจะได้ไปสับฝ่ายบริหารงานเรือนจำให้ละ หมอนั้นยังไม่ฆ่าเธอ” อีฟพิมพ์าขณะที่พุ่งรถออกไป “แมคควีนไม่ได้แหกคุกออกมาเพื่อฆ่าผู้หญิงไปทั่ว เขาฉลาด คิดเป็นระบบ มีจุดหมายแอบแฝง มีสิ่งที่ตัวเองต้องการ เขาจะไม่ฆ่าพวกเธอ เว้นแต่ว่าผู้หญิงเหล่านั้นจะสภาพยับเยินหรือทำอะไรให้ไม่พอใจ เขาเป็นนักสะสม ดูก็รู้ว่าไม่ได้สนใจจูเลีย เธออายุเกินเกณฑ์ของเขา”

หลังส่งข้อความถึงผู้บัญชาการเรียบร้อยฟีบอดีก็พูดขึ้น “เขาใช้เธอเป็นเหยื่อล่อคุณออกไป”

“ใช่ แต่มันไม่สมเหตุผลผลเลย เพราะสุดท้ายเขาก็จะลงเอยด้วยการติดคุกเหมือนในอดีต”

ไม่สมเหตุผลผลจริง ๆ อีฟคิดอีกครั้ง ก่อนสั่งให้ฟีบอดีขอล้างเสริม เธอเปิดเครื่องมือสื่อสารบนนาฬิกาข้อมือที่ไร้คีย์ให้ไว้ “คาร์ไมเคิล ฉันอยากให้คุณกับซานเซซไปคุมด้านหลังตึก ตำรวจในเครื่องแบบกำลังมา เบ็กซ์เตอร์ คุณกับทฤษฎาร์จะเข้าไปพร้อมฉันและฟีบอดี สวมเสื้อกันกระสุนด้วย เขารอเราอยู่”

ผู้หมวดสายหน้าแล้วพารถพุ่งผ่านช่องแคบ ๆ ระหว่างแท็กซีสองคัน
“แมคควีนคงไม่อยู่ที่นั่น ไม่มีทางที่เขาจะติดกับตัวเอง เขารู้ว่าฉันกำลังไป และ
ไม่ไปคนเดียวแน่”

“หมอนั่นอาจจะอยากให้คุณคิดแบบนี้ มันเป็นกับดัก”

“เดี๋ยวกี้รู้”

อีฟพิจารณาสิ่งปลูกสร้างเบื้องหน้า หนึ่งในอาคารที่รอดพ้นจากสงคราม
มหานครมาได้ ก่อนจะถูกแปลงสภาพเป็นอพาร์ทเมนต์ แม้จะผ่านมาหนึ่ง
ศตวรรษแล้ว แต่ก็ยังเห็นอิฐสีชมพูซีดและหน้าต่างติดเหล็กดัดลวดลายวิจิตร

ทางเข้าหลักติดกับทางเท้า ระบบรักษาความปลอดภัยแทบไม่มี และ
ยังคงเป็นย่านพักอาศัยของชนชั้นแรงงานเช่นเดียวกับตอนที่แมคควีนก่อคดี
ผู้พักอาศัยส่วนใหญ่จะกลับบ้านหลังสิ้นสุดวัน นิ่งเอกเซนกัฒม์เบียร์ ดูทีวี
ต่างคนต่างอยู่ ไม่ยุ่งเกี่ยวกับกัน

ดังนั้นแมคควีนจึงทำธุระของเขาได้ตามสบายมาเกือบสามปีเต็ม เด็ก
ผู้หญิงอายุสิบสองถึงสิบห้าจำนวนยี่สิบหกคนต้องมีบาดแผลไปตลอดกาล

“เขาปิดฉากบังไว้” อีฟว่า “ถ้าเขาอยู่ข้างบนจริงก็คงรู้ว่าเรามาถึงแล้ว
ตอนอยู่ในคุกแมคควีนน่าจะสร้างเส้นสายไว้มากโข เขามีเสน่ห์และเจ้าเล่ห์ เป็น
ไปได้ว่าอาจมีอาวุธที่ใช้ทำอันตรายได้ระยะไกลกว่ามีด เพราะงั้นหมอบต่ำไว้
เคลื่อนไหวให้เร็ว”

เมื่อตรวจสอบกับคาร์ไมเคิลแล้วเธอก็ลึ้งลวย

อีฟก้าวเข้าไปในตึกกลางสลัดความทรงจำเลวร้ายทิ้ง ตรงดิ่งขึ้นบันได
ชักอาวุธเตรียมพร้อม ลำคอแห้งผาก ร่างกายเย็นเฉียบ

“ขอฉันสแกนประตูก่อนนะคะ” พี่บอดี้ดึงเครื่องพีซีออกมา “เขาอาจ
ติดตั้งกลไกไว้”

“ประตูนี้จะเปิดเข้าไปเจอมุมนั่งเล่น มีห้องครัวอยู่ด้านหลัง โต๊ะอาหาร
อยู่ทางขวา มีห้องนอนสองห้อง อยู่ฝั่งซ้ายและฝั่งขวา ห้องน้ำเชื่อมต่อกับห้อง
ฝั่งขวา ห้องน้ำสำหรับแขกอยู่ทางซ้ายของห้องครัว มันเป็นห้องชุดขนาดใหญ่
พื้นที่ประมาณสี่สิบหกตารางเมตร”

“สแกนแล้วไม่เจออะไร” พี่บอดี้รายงาน

“แบ็กซ์เตอร์ ตรงไปด้านหลังเลย ทูธฮาร์ท พี่บอดี้ ไปทางซ้าย ฉันจะไปทางขวา” เธอพยักพืดไปทางเครื่องกระทุ้งประตูเพื่อสั่งการทูธฮาร์ท ก่อนนับถอยหลัง สาม...สอง...หนึ่ง

ประตูถูกพังเข้าไปจนห้องร่องแรงคาบานพับ กลอนเหล็ก อีฟหมอบต่ำ พลางปราดเข้าไปอย่างรวดเร็ว จดจ่ออยู่กับปัจจุบัน ไม่ใช่อดีต ตามด้วยเสียงฝีเท้าของคนในทีมกรูเข้ามา

เธอผลักประตูห้องนอนเปิดออก กวาดตามองซ้ายขวา เห็นร่างผู้หญิงคนหนึ่งอยู่บนเตียง แต่ยังไม่สำรวจห้องจนถั่วทั่วทั้งตู้เสื้อผ้าและห้องน้ำ ก่อนจะไต่ยีนเสียงใครคนหนึ่งตะโกนว่า “ไม่เจอคนร้าย!”

“ตรงนี้” อีฟตะโกนบอกแล้วเคลื่อนไปที่เตียง

“คุณไม่เป็นไรแล้วนะ ไม่ต้องกลัว เราเป็นตำรวจ”

อีฟดึงผ้าอุดปากที่พันอยู่รอบปากขมเป่งและซ้ำเลือดออกให้ อีกฝ่ายร้องครวญครางพร้อมกระซิบกระซาบฟังไม่ได้ศัพท์

เขาเปลื้องผ้าเธอ รูปแบบไม่เปลี่ยนไปสักนิด ก่อนที่อีฟจะหันได้ออกคำสั่ง ทูธฮาร์ทผู้มีใบหน้าหล่อเหลาและอ่อนเยาว์ก็แสดงความเห็นอกเห็นใจด้วยการหยิบผ้าคลุมเตียงผืนบางจากพื้นไปคลุมร่างสิ้นเท่านั้น

“ไม่เป็นไรแล้วนะครับ” เขาบอกเสียงอ่อนโยน “คุณปลอดภัยแล้ว”

“เขาทำร้ายฉัน”

พี่บอดี้เข้าไปดึงผ้าปูที่นอนซึ่งแมคควีนใช้มัดข้อมือทั้งสองข้างของหญิงสาว ออกจากตะขอที่ตอกตรึงบนผนัง “ตอนนี้เขาทำร้ายคุณไม่ได้แล้ว” นักสืบสาวนั่งลง ดึงจูลีมาซบอกเพื่อ让她คร่ำครวญได้เต็มที่

“เขาสาบานว่าจะไม่ทำร้ายฉันถ้าเหรียญทำตามที่เขาบอก แต่เขาก็ยังทำ เขามข่มขืนและทำร้ายฉัน แล้วก็ทำแบบนี้ด้วย”

อีฟเห็นแล้ว รอยสักสีแดงตรงหน้าอกข้างซ้ายของจูลี ตัวเลขถูกล้อมด้วยรูปหัวใจอันไร้ที่ติ

“รพพยาบาลกำลังมา” เบ็ทซ์เตอร์บอกอีฟ ก่อนเป็นหน้าหนีจากผู้หญิงที่กำลังสะอึกสะอื้นอยู่ในอ้อมแขนของพีบอดี “ผมจะเตรียมที่ปรึกษาสำหรับเหยื่อ ชมชื่นไว้ คุณอยากให้ผมเรียกฝ่ายพิสูจน์หลักฐานมาที่นี่หรือเปล่า”

ไม่สำคัญหรอก แมคควีนคงไม่ทำอะไรไว้ถ้าไม่ได้ตั้งใจจะตัวเอง แต่อีฟก็พยักหน้าอยู่ดี “บอกแฟนเธอว่าเธอปลอดภัยดี เธอไปโรงพยาบาลกับเธอได้ คุณกับทฤษฎีร้อออกไปก่อน พีบอดีทำเสื้อผ้าให้จูลีใส่ด้วย แต่คุณยังสวมไม่ได้นะ” อีฟยืนอยู่ที่ปลายเตียง รอจนกระทั่งจูลีกล้ำสบตาเธอ “หมอตีต้องตรวจร่างกายคุณก่อน และฉันต้องถามอะไรคุณบางอย่าง ฉันรู้ว่ามันยาก แต่ขอให้รู้ไว้ว่าเธอยังทำทุกอย่างเพื่อพาฉันมาที่นี่อย่างรวดเร็วที่สุดแล้ว...พาฉันกลับมาที่นี่”

“เธอยังไม่อยากห่างจากฉัน เขาอ่อนแอจนไอบ้านหน้าว่าขออยู่ที่นี้แล้วให้ฉันไปแทน เขาไม่อยากทิ้งฉัน”

“ฉันรู้ หมอนั่นชื่อไอแซค แมคควีน เขาบอกอะไรคุณใช้ไหม จูลี อะไรสักอย่างที่เขาอยากให้คุณบอกฉันต่อ”

“เขาบอกว่าฉันไม่ใช่แบบที่เขาชอบ ฉันไม่...สติใหม่ แต่ครั้งนี้เป็นข้อยกเว้น ฉันหยุดเขาไม่ได้ เขาทำร้ายฉัน มัดมือฉันไว้” จูลียังคงตัวสั่นขณะยื่นแขนสองข้างให้อีฟดูรอยข้ำบนข้อมือ “ฉันหยุดเขาไม่ได้”

“ฉันเข้าใจ จูลี ฉัน หมวดอีฟ ดัลลัส แมคควีนอยากให้คุณบอกอะไรฉันกันแน่”

“ดัลลัส คุณคือดัลลัสเธอ”

“ใช่ เขาอยากให้คุณบอกอะไรฉัน”

“เขาบอกว่าคุณติดค้างเขาอยู่ ถึงเวลาต้องชดใช้แล้ว ฉันอยากหาแม่” หญิงสาวยกมือปิดหน้า “ฉันอยากหาแม่”